

Dues mirades

Amer, Waterloo

JOSEP MARIA **Fonalleras**

Arrimadas i uns quants diputats més de Ciutadans han anat a Waterloo, hi han desplegat una pancarta (que tenia una curiosa similitud amb les que reclamen la llibertat dels presos polítics: la franja vermella en diagonal) i, molt de pressa, han dit que la República catalana no existeix. Ho han proclamat perquè **Puigdemont** se n'assabentés, però resulta que ho han fet d'esquena a la casa on viu, una casa que ha obert la porta com un símbol d'invitació perquè **Arrimadas** hi entrés. No hi ha entrat, per descomptat, perquè la idea no era parlar amb **Puigdemont**, sinó escenificar la *performance* de pa sucat amb oli, i ha acabat l'espectacle sortint cames ajudau-me perquè la policia belga no tenia prevista la protesta ni la concen-

tració enmig de la gespa de la urbanització. Com si es tractés d'una pantomima vulgar, com si fos un grup d'aquells nois excitats que es dediquen a trucar als timbres de les cases i després surten corrents.

Fa una setmana, **Arrimadas** i aquests diputats viatgers van orquestrar una cerimònia semblant a Amer, sempre amb **Puigdemont** com a teló de fons. El nivell és tan baix, l'acció és tan basta, tan de baixa estofa, tan plena de mentides (com que la Casa de la República es paga amb diners públics) que genera una pena enorme, una vergonya fenomenal. Aquests gestos tenen un rerefons d'extrema gravetat (la generació d'odi, el desig de gesticular en el no-res), però són també un vodevil irrisori. ≡

Espanya oberta

EMMA **Riverola**

No sempre l'esquerra té un relat senzill. Aquesta vegada, el PSOE el té. Els adversaris l'hi han posat més fàcil. Amb Units Podem van presentar els Pressupostos més socials de la dècada. En aquestes xifres s'hi amagava una alternativa a l'austeritat que van imposar els qui mai es retallen el sou. També té una proposta per a Espanya: entesa, empara i Europa. Guardem les banderes al bagul i treballem per una Europa forta, l'única manera de plantar cara als poders que no votem.

La precampanya del PSOE -*L'Espanya que vols*- té la virtut de mostrar en els múltiples adversaris una ganyota d'antipatia, d'irritació. En aquesta dreta bel·licosa i intransigent, que segueix la marxa de

Vox, i en l'independentisme, que no aconsegueix deslligar-se d'alguns lideratges tòxics. Els estratèges de campanya socialistes l'encerten; aquesta Espanya feminista, plural i acollidora pot omplir d'orgull una majoria... sempre que sigui creïble. El vaixell d'Open Arms continua encallat. Ja no hi ha oenagés de rescat al Mediterrani. Mentrestant, molts immigrants al nostre país són presoners d'una llei d'estrangeria perversa. Sense papers no hi ha contracte. Sense contracte no hi ha papers. Delinqüència o explotació són les úniques sortides. «No fa falta néixer a Espanya per ser Espanya», apunta l'espòt del PSOE. Cert. Ara només queda esperar les mesures concretes perquè els bonics lemes siguin veritat. ≡

Periodista republicà

ÁNGELES
González-Sinde

Reflexionar com Chaves Nogales

Dimarts es va inaugurar a la delegació de la Comissió Europea a Londres una exposició de la Universitat de Sevilla sobre **Manuel Chaves Nogales**, el periodista republicà. Al costat dels plafons que reproduïen cobertes dels seus llibres, fragments de cròniques o l'itinerari del seu periple en aeroplà per Europa perseguint les notícies als anys 20, s'amuntegaven a la recepció fullets tant per persuadir els escèptics *brits* sobre les bondats de la Unió Europea com per informar els preocupats residents europeus al Regne Unit davant de l'imminent *brexít*.

Era un contrast estrany. No diré que el context de què va ser testimoni **Chaves Nogales** sigui el mateix. Per sort, els enfrontaments polítics avui es dirimeixen a les urnes i els morts no es compten per milions, però aquells temps convul-

Són temps en què no hauríem d'actuar moguts per emocions

sos i els nostres són dues parades d'un viatge que val la pena mirar com a unitari: el de l'ascens d'extremismes i nacionalismes, la seva caiguda i el seu nou ressorgir.

Chaves Nogales, segons les seves paraules, era «un petit burgès liberal, ciutadà d'una república democràtica parlamentària» que creia en Europa, ja que en el terreny professional la va recórrer de dalt a baix i en el personal va enviar les filles a un internat anglès perquè hi rebessin una educació cosmopolita. El juliol del 1936 era a Londres recollint-les per a les vacances quan **Franco** va fer el seu cop d'Estat. «Antifeixista i antirevolucionari per temperament -afirma-, un home com jo, per insignificant que fos, havia contret mèrits per haver sigut afusellat pels uns i pels altres». El 1937 s'exilia, primer a França amb la família, fins que hi entren els nazis i es resitua al Regne Unit, després d'enviar la dona i els fills a Espanya a esperar el final de la guerra mundial. El seu net **Anthony** ens va parlar de la seva última carta abans de morir. Preguntava per tots, però en especial pel seu fill petit, **Pablo**. «¿Com està? ¿Reflexiona?». Aquesta és la petició que va quedar en l'aire a la seu de la Unió Europea: més reflexió sobre el que ens està passant i menys actuar moguts per emocions. ≡

El projecte m4Social d'innovació digital

Per l'internet de les persones

Cal ser exigents i ambiciosos perquè el potencial tecnològic es dirigeixi als més vulnerables

FRANCINA
Alsina

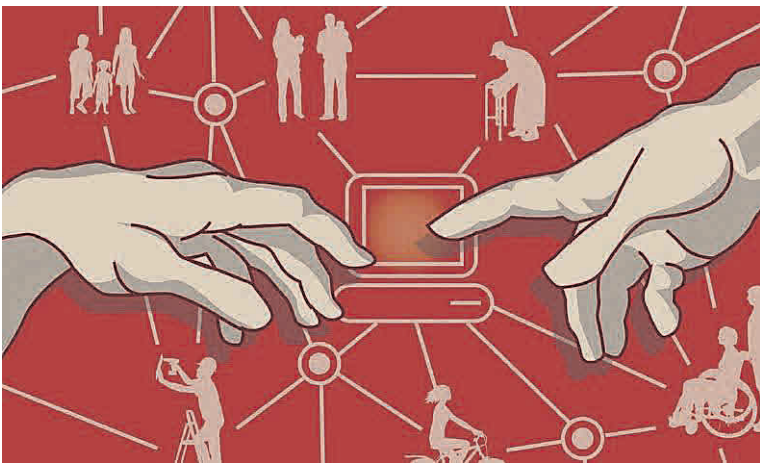
Llegeixo un article sobre l'internet de les coses (IoT) que emfatitza diferents conceptes: «oportunitats de negoci», «valor», i «eficiència operativa». Els efectes de la revolució digital i la irrupció de l'internet de les coses és innegable en el nostre dia a dia, no només interconnectant objectes físics (vehicles, màquines, electrodomèstic, etcètera) sinó també convertint aquests objectes en més intel·ligents. Però, ¿quan es farà el pas definitiu de passar de l'internet de les coses (IoT), a la de les persones (IoP)? ¿Quan s'evolucionarà de la intersecció entre la tecnologia, el disseny i l'estratègia, a la de la tecnologia i la millora de la qualitat de vida i el benestar de les persones?

Cases domotitzades que ens permeten engegar la calefacció o els llums des de fora de casa, neveres que ens avisaran que el menjar està a punt de caducar, i polseres electròniques que controlen l'activitat del nostre cos en tot moment i ens faciliten tota mena de dades. Si s'ha aconseguit avançar fins a aquest punt cal que siguem ambiciosos i exigents perquè tot aquest potencial es dirigeixi a tecnologia per a les persones i, sobretot, per a aquelles que són més vulnerables.

L'aliança entre la tecnologia i l'acció social resulta clau per poder

donar resposta a reptes socials (pobresa, fenomen migratori, accessibilitat, sensellarisme, inserció laboral de persones amb greus dificultats per accedir al mercat de treball, etcètera) que requereixen que, des de tots els àmbits, s'hi aportin solucions, incloses les tecnològiques. Daixò, n'és ben conscient la Taula d'entitats del Tercer Sector Social que impulsa el projecte m4Social d'innovació digital en l'àmbit social. La iniciativa pretén connectar l'acció social i el món tecnològic per accelerar la transformació digital en l'atenció a les persones, i contribuir així a l'apoderament de la ciutadania i de les entitats socials que ofereixen serveis i suport a col·lectius en situació de vulnerabilitat.

HO FA partint de la base que el Tercer Sector no pot quedar al marge d'aquesta accelerada revolució digital. No ho pot fer perquè és una «oportunitat» (una de les paraules clau de l'article) i perquè la innovació s'ha d'entendre com un «valor» afegit (un altre dels conceptes clau d'aquell article) per a les entitats socials. La innovació entesa no només com el procés de desenvolupament de productes sinó també com una via per introduir canvis organitzatius que aconsegueixin que les organitzacions siguin més «eficients»

TRINO

Les entitats socials necessiten el suport de les empreses i de les administracions

(una altra idea de l'article) i eficaces en la manera de treballar i, per tant, en l'atenció a les persones. És per aquesta raó que el sector social ha de fer un esforç gran a incorporar la innovació en la visió estratègica, promovent el lideratge i la formació dels seus professionals en aquest àmbit. Això es necessita, i molt, si tenim en compte que únicament un 8% de les entitats socials disposen de personal responsable d'innovació.

Però per aconseguir aquesta evolució de l'internet de les coses a la de les persones, el sector social no ho pot assolir tot sol i, com passa amb qualsevol altre projecte que vol produir un veritable impacte i una

autèntica transformació social, necessita aliats. Aliats que facilitin que les empreses TIC s'acostin a les necessitats del Tercer Sector (en definitiva, a les necessitats de les persones, que és el que més ens importa. Millorar el seu benestar i la seva qualitat de vida) i que afavoreixin que el grau de digitalització del

Tercer Sector sigui equiparable al d'altres sectors per a així enfortir-lo i estar més preparats per a les necessitats socials del futur. Aliats que són les mateixes empreses, però també les administracions, que a través de la transferència de coneixement i de la provisió de recursos econòmics i tècnics, poden ajudar a fer aquest pas definitiu que les entitats socials necessiten.

I aquesta idea (i rept!) tornarà al meu cap en els pròxims dies quan els mitjans de comunicació publiquin informacions de Barcelona com a capital del Mobile World Congress i parlin de xarxes mòbils 5G, innovació disruptiva, intel·ligència artificial i un llarg etcètera. Serà aleshores que em tornaré a preguntar: quan ens queda per assolir la fita de disposar de solucions i aplicacions tecnològiques veritablement socials, inclusives i sostenibles? ≡

Presidenta de la Taula del Tercer Sector Social.